

hij in het sterfhuis naar het hart der bedroefden, in een ietwat korteren «Troostzang», waarvan kinderlijk gevoel, dankbare eerbied en blijmoedig geloof den toon hadden aangegeven.

Maar ook een ander jeugdig Delfshavenaar, zijn medestudent in de Godgeleerdheid aan de Leidsche Hoogeschool, de «waardste zijner vrienden», in wien hij binnen weinige jaren en levenslang een zwager zou liefhebben (1), de toen negentienjarige Johannes Henricus van der Palm, ook reeds als dichter bekend en bekroond (2), die zich bij het verlies van den Eerwaardigen Hugenholtz tot een «Graf-schrift» bepaald had, ontlastte hier als vriend des huizes zijn gemoed in eene elegie en liet ditmaal aan zijn dichterlijken vader, Kornelis van der Palm, de eer om het «Graf-schrift» te leveren.

De indertijd waarschijnlijk niet in den handel gebrachte bundeltjes, waarin deze stukken zijn bijeengebracht, zijn zeldzaam genoeg geworden, en de naam van den destijds als dichter veel belovenden, maar tot den eersten prozaschrijver en redenaar van het Nederland zijner dagen bestemden van der Palm vermaard genoeg om zijn aandeel daaraan voor geheele vergetelheid te behoeden.

GRAFSCRIFT.

Gij, die gevoel bezit, eerbiedigt dit gebeente!
 Hier rust een Boetgezant, de vreugd van zijn Gemeente:
 De brave Hugenholtz, door jong en oud betreurd,

---

(1) J. W. Bussingh † 1828.

(2) Immers in datzelfde jaar 1782 met goud, door 't genootschap «Kunst wordt door Arbeid verkregen», voor zijn dichtstuk «Het Oorlog». (Zie «Leven en Karakter van J. H. v. d. Palm» bl. 28).

Zijn vriend Bussingh had reeds 't jaar te voren voor zijn «Lof der Weldadigheid» den eerepalm bij «Kunstliefde spaart geen Vlijt» weggedragen.